

JANE HARPEROVÁ

SUCHO

ZOUFALÝ ČIN V MALÉM MĚSTĚ
S VELKÝMI TAJEMSTVÍMI

VICTORIAN
PREMIER'S
LITERARY
AWARDS

NY TIMES
BESTSELLER

AMAZON
BEST BOOK
OF THE
MONTH

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

JANE HARPEROVÁ

SUCHO

JANE HARPEROVÁ

SUCHO

BRNO 2017

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

The Dry

Copyright © Jane Harper, 2016

Cover picture credit: Ro011739.JPG by Naoki Sato
(www.flickr.com/photos/naoki/3790189202/in/photostream),
cc BY-SA 2.0, modified

Translation © Barbora Doležalová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-115-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-116-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-117-9 (Formát MobiPocket)

*Mikeovi a Helen — mým rodičům,
kteří mi četli.*

PROLOG

Nebylo to poprvé, co se na farmě střílelo, a mouchy nejsou vybíravé. V mrtvém zvířeti a mrtvém člověku nevidí rozdíl.

Toho léta si díky suchu přišly na své. Posedávaly na vyhaslých očích a lepkavých ranách podvyživeného dobytka, který farmáři z Kiewarry museli postřílet. Bez deště nebylo krmivo. Rozpálené městečko se tetelilo pod žhnoucím modrým nebem a prázdná koryta s sebou do následujícího dne přinášela další těžká rozhodnutí.

„Zlomí se to,“ říkali farmáři, když se z několika měsíců stal už druhý rok. Ta slova si opakovali navzájem nahlas jako mantru i potichu pro sebe jako modlitbu.

Meteorologové v Melbourne byli jiného názoru. V obleku a se soucitným výrazem se o tom ze svých klimatizovaných studií zmiňovali už jen tak mimochodem každý den kolem šesté. Oficiálně to bylo nejhorší sucho za posledních sto let. Zvláštní jev měl své jméno, o kterém si nikdo nebyl jistý, jak se vyslovuje. *El Niño*.

Aspoň mouchy měly radost. Toho dne však objevily něco neobvyklého. Něco menšího, s hladkou kůží a jemnějším

masem. Ne že by na tom záleželo. Žádný rozdíl v tom nebyl. Vyhaslé oči. Lepkové rány.

Nejčerstvější bylo tělo na mýtině. Mouchám chvíli trvalo, než našly další dvě uvnitř domu, přestože dveře byly otevřené dokořán. Ty, které se odvážily za prvním tělem v hale, dostaly za odměnu druhé, tentokrát v dětském pokoji. Bylo sice menší, ale zato jich tu bylo méně a všechny si přišly na své.

Nikdo je nerušil, spokojeně se hemžily v horkém vzduchu nad kaluží tmavé krve rozlité na dlaždičkách a koberci. Před domem viselo na šňůrách přeschlé prádlo. Na kamenité cestice ke dveřím se povalovala koloběžka. V okruhu jednoho kilometru bilo jen jedno lidské srdce.

Dětský pláč, který se najednou ozval uvnitř domu, tak neměl koho přivolat.

1

I těm, kteří do kostela zavítali sotva o Vánocích, bylo jasné, že se smuteční hosté do lavic nevejdou. Když Aaron Falk přijížděl, s vírem prachu a suchého listí za autem, přede dveřmi kostela se už tlačil dav černé a šedé.

Sousedé se i navzdory svému odhodlání dostat se dovnitř snažili působit důstojně, nenápadně do sebe strkali a razili si cestu tlačenicí. Naproti přes silnici se shromažďovali novináři.

Falk zaparkoval svůj sedan vedle ute, které mělo podobně jako jeho vůz svá lepší léta za sebou, a vypnul motor. Klimatizace se zachrčením utichla a vnitřek auta se ihned začal ohřívat. Chvíli si dav měřil, i když přijel přesně na čas. Táhl se sem až z Melbourne, pětihodinová jízda mu zabrala přes šest hodin. Spokojený, že nevidí žádné známé tváře, vystoupil z auta.

Podvečerní vedro ho obalilo jako deka. Uchopil kliku zadních dveří, že si ze sedadla za řidičem vezme sako, a spálil si prsty. Na chvíli zaváhal, pak sáhl i po klobouku. Široký okraj a tmavě hnědá látka se ke smutečnímu obleku nehodily. Kůže barvy odstředěného mléka v první půlce roku a záplava pih

připomínající rakovinné bujení v té druhé byly Falkovi dostatečným argumentem pro to, aby riskoval módní faux pas.

Od narození byl блedý, měl platinové krátce střižené vlasy a neviditelné řasy. Často si během těch třiceti šesti let říkal, jestli se mu australské slunce nesnaží něco naznačit. Ať už to bylo cokoliv, rozhodně se to lépe ignorovalo v dlouhých stínech melbournských mrakodrapů než v Kiewaře, kde byl stín nedostatkovým zbožím.

Falk se ohlédl za silnicí vedoucí ven z města, pak se podíval na hodinky. Pohřeb, smuteční hostina, jedna noc a bude pryč. Osmnáct hodin, spočítal si. Víc ani minutu. S tímhle odhodláním vykročil Falk k davu, jednou rukou si přidržoval klobouk, aby mu v náhlém poryvu horkého vzduchu neuletěl.

Kostel byl uvnitř menší, než si ho pamatoval. Vmáčknutý do davu cizích lidí se nechal vtáhnout hlouběji do útrob kostela. Podařilo se mu najít si kousek místa u zdi vedle farmáře v bavlněné košili napnuté přes vystouplé břicho. Muž na něj kývl, opět se otočil a dál zíral rovně před sebe. Falk si všiml pomačkané látky na mužových loktech, ještě před chvílí je měl vyhrnuté nahoru.

Falk si sundal klobouk a nenápadně se jím ovíval. Proti své vůli se rozhlížel kolem. Tváře, které se mu na první pohled zdály cizí, při podrobnějším zkoumání poznával a musel se pozastavit nad tím, jak nečekaně ho zaskočily vrásky, šediny ve vlasech a s léty nabraná kila.

Postarší muž asi dvě řady za ním zachytil jeho pohled, kývl na něj a vyměnili si smutný úsměv. Jak se jenom jmenoval? Falk se snažil vzpomenout si. Nemohl se soustředit. Byl to učitel. Falkovi se podařilo vybavit si muže u tabule, jak se pokouší zaujmout třídu znuděných pubertáků zajímavostmi ze zeměpisu nebo dějepisu, ale vzpomínka byla příliš mlhavá.

Muž kývl k lavici vedle sebe v náznaku, že by se mohl posunout a uvolnit Falkovi místo, ale ten jeho nabídku odmítl mírným zavrtěním hlavy a otočil se zpátky dopředu. Zdvořilostním rozhovorům se snažil zpravidla vyhýbat, dnes byl ve svém odhodlání tisíckrát zarputilejší než obvykle.

Proboha, ta prostřední rakev je malá. Protože ji umístili mezi dvě velké, vypadala ještě nepatřičněji. Pokud to bylo vůbec možné. Mladší děti s učesanými vlasy ulízanými k hlavě to komentovaly: *Tati, podívej. Ta bedna je ve fotbalových barvách.* Ty, které z toho už měly rozum a věděly, co je uvnitř, seděly v neklidném tichu, nervózně se vrtěly ve školních uniformách a tiskly se k rodičům.

Nad třemi rakvemi visela zvětšenina fotografie, odkud na ně shlížela rozesmátá čtyřlenná rodina. Jejich úsměvy byly příliš velké a rozpixelované. Falk znal fotku z novin. Byla skoro všude.

Pod ní stála jména zesnulých vyskládaná z květin. *Luke. Karen. Billy.*

Falk se zadíval na Lukovu fotografii. V tmavých vlasech měl tu a tam šedinu, ale pořád vypadal líp než většina mužů, kterým táhne na čtyřicet. Obličej měl vrásčitější, než si Falk pamatoval, ale od jejich posledního setkání uběhlo už pět let. Stále si však zachovával týž sebevědomý úsměv a trochu mazaný pohled. *Pořád stejný,* znělo mu v uších. Tři rakve před ním ale svědčily o něčem jiném.

„Příšerná tragédie,“ vypadlo zničehonic z farmáře vedle Falka. Měl zkřížené ruce a zaťaté pěsti pevně vklíněné v podpaží.

„To ano,“ odpověděl Falk.

„Znal jste je dobře?“

„Ani ne. Jen Luka, toho —“ Falk na malý okamžik nedokázal přijít na slovo, které by popisovalo muže ležícího

v největší rakvi. V mysli kolem něj kroužilo, ale na jazyk se mu drala jen klišé z titulních stran bulváru.

„Toho otce,“ vypravil ze sebe nakonec. „Jsme přátelé z dětství.“

„Jasně. Víím, kdo je Luke Hadler.“

„Řekl bych, že to dneska už každý.“

„Jste odněkud z okolí, ne?“ Farmář mírně natočil mohutné tělo směrem k Falkovi a teprve teď se na něj pořádně podíval.

„Ne, už je to dávno, co jsem se odstěhoval.“

„Aha. Stejně mám ale pocit, že už jsem vás někde viděl.“ Farmář se zamračil, snažil se ho někam zařadit. „Mladej, nejste vy náhodou od novin?“

„Ne. Děláím u policie. V Melbourne.“

„Fakt? Měli byste zavřít půlku vlády. Za to, kam to tady nechali dojít.“ Muž kývl směrem k rakvím, kde vedle Luka ležela jeho žena a šestiletý syn. „Snažíme se nakrmit tuhle zemi, nejhorší počasí za posledních sto let, a jediný, co dokážou, je snižovat už tak dost mizerný dotace. Vlastně se tomu chudákovi jeden ani nemůže divit. Je to zasl—“

Zarazil se. Rozhlédl se kolem sebe. „Je to skandál, nic jinýho.“

Falk na to nic neřekl, oba se v zamyšlení nad neschopností Canberry odmlčeli. Otázku, kdo ve skutečnosti zavinil smrt rodiny Hadlerových, už nějakou dobu propírala ze všech stran seriózní i bulvární média v celé Austrálii.

„Vyšetřujete to?“ Muž kývl hlavou k rakvím.

„Ne, jsem tu jen jako přítel,“ odpověděl Falk. „Navíc si nejsem jistý, jestli tu je co vyšetřovat.“

Věděl jen to, co se stejně jako všichni ostatní dozvěděl ze zpráv. Ale podle všeho to byl naprosto jasný případ.

Zbraň, ze které se střílelo, byla Lukova. A tutéž zbraň našli u jeho těla přimáčkнутou ke zbytkům obličeje.

„Nejspíš není,“ dodal farmář. „Jen mě to tak napadlo, když jste říkal, že jste se znali a tak.“

„Navíc tohle není můj obor. Jsem od federálů. Dělán na finančním.“

„Nevím, co si pod tím představit, mladej.“

„Prostě jdu po penězích. Zajímají mě vysoký cifry, co se ocitnou na nesprávných účtech. Praní peněz, zpronevěry a podobně.“

Muž něco odpověděl, ale Falk ho nevnímal. Pohledem sklouzl od tří rakví k pozůstalým v první řadě. Místo vyhrazené rodině. Takže mohli sedět před všemi přáteli a sousedy, ti zase na oplátku mohli zírat na jejich zátylky a děkovat bohu, že nejsou na jejich místě.

Falk Lukova otce neviděl dvacet let, ale okamžitě ho poznal. Tvář Gerryho Hadlera měla popelavou barvu. Jeho oči vypadaly jako dva černé důlky zapadlé hluboko do obličeje. Seděl na svém místě v první řadě, ale hlavu měl otočenou dozadu. Nevěnoval pozornost vzlykající manželce po svém boku ani třem dřevěným truhlám s ostatky svého syna, snachy a vnuka. Místo toho se díval přímo na Falka.

Odněkud zezadu se ozvaly tóny reprodukováné hudby. Pohřeb právě začal. Gerry naznačil hlavou pokývnutí a Falk bezděčně sáhl do kapsy. Na vzkazu od Gerryho Hadlera stálo sedm slov psaných jeho těžkou rukou:

Luke lhal. Tys lhal. Přijď na pohřeb.

Byl to Falk, kdo uhnul pohledem jako první.

Na fotografie se nedívalo snadno. Přeblikávaly na obrazovce na zdi kostela v nekonečné smyčce. Desetiletý Luke slaví se svým týmem vítězné utkání v ragby; mladá Karen skáče

s koněm přes překážku. Na jejich zamrzlých úsměvech bylo něco groteskního a Falk si všiml, že není sám, kdo od snímků odvrací pohled.

Na obrazovce přeskočila další fotka a Falk na ní překvapeně poznal sám sebe. Dívala se na něj jeho rozzcuchaná jednáctiletá hlava. Stáli s Lukem vedle sebe, do půl těla svlečení a s pusou dokořán se chlubili malou rybou na udici. Vypadali šťastně. Falk se snažil rozpomenout na chvíli, kdy byl snímek pořízen. Nemohl si ji vybavit.

Následovaly další fotografie: Luke a Karen se smějí, jako by nikdy nedělali nic jiného, a najednou tam byl zase on. Tentokrát zalapal po dechu. Podle toho, jak to kolem něj zašumělo, nezaskočil snímek jenom jeho.

Falk v mladší verzi stál vedle Luka, vytáhlé končetiny a tváře poseté akné. Pořád se usmívali, ale tentokrát pózovali na fotce ve čtyřech. Luke držel kolem útlého pasu patnáctiletou dívku s plavými vlasy. Falkova ruka se o poznání zdrženlivěji dotýkala ramene druhé dívky s tmavými vlasy a ještě tmavšíma očima.

Falk nevěřil svým očím. Jak mohli vybrat právě tuhle fotku? Střelil pohledem po Gerrym Hadlerovi, ten zíral se zatátnými zuby přímo před sebe. Falk si všiml, že farmář vedle něj přešlápl z nohy na nohu a nenápadně odstoupil o půl kroku stranou. Už mu to došlo, pomyslel si Falk.

Přinutil se znovu podívat na snímek. Na farmu. Na dívku po jeho boku. Díval se na ni, dokud její tvář nezmizela z obrazovky. Na chvíli, kdy byla pořízena takhle fotografie, si pamatoval. Jedno odpoledne koncem dlouhého léta. Byl to krásný den. A toto byla jedna z posledních fotografií, na které byli všichni čtyři. O dva měsíce později tmavooká dívka zemřela.

Luke lhal. Tys lhal.

Falk dobrou minutu zíral do země. Když znovu vzhledl, z obrazovky se na něj trochu křečovitě usmívali Luke a Karen ve svůj svatební den. Pozvání mu přišlo. Snažil se vzpomínout si, jakou si vymyslel výmluvu. Práce, skoro určitě.

Objevily se první fotky Billyho. Nejdříve novorozeně s červenými tvářemi, pak hnědovlasé batole. Už tehdy se trochu podobal tátovi. V šortkách vedle vánočního stromku. Všichni tři převlečení za příšery s popraskaným nátosem barvy okolo rozesmátých rtů. Skok dopředu, o několik let starší Karen drží v náručí další novorozeně.

Charlotte. Ta, která měla štěstí. Její jméno nemuselo být spolu s ostatními vyskládáno z květin. Třináctiměsíční Charlotte, jako kdyby reagovala na jeho myšlenky, se v první řadě snažila vymanit z babiččina objetí. Barbara Hadlerová si ji jednou rukou pevněji přivinula k hrudníku a nervózně ji chovala. Druhou rukou si přitiskla k ústům kapesník.

Falk toho o dětech moc nevěděl, a tak nedokázal říct, jestli Charlotte svou matku na fotografiích poznala. Možná ji jen namíchlo, že je součástí fotopomníku, i když se cítila být plná života. Na to si ale brzo zvykne. Nemá koneckonců na vybranou. Jako dítě označené nálepkou „jediná přeživší“ se nikde jen tak neschová.

Dozněly poslední tóny hudby a fotky blikaly dál do trapného ticha. Když někdo konečně rozsvítil, v davu byla cítit hromadná úleva. Obézní kaplan těžce stoupal k řečnickému pultu a Falk znovu upřel pohled na tři děsivé rakve. Myslel na tmavookou dívku a dvacet let starou lež způsobenou pubertálními hormony, které mu tehdy kolovaly v žilách.

Luke lhal, tys lhal.

Jak krátká byla cesta od tehdejšího rozhodnutí k dnešnímu dni? Otázka ho zabořila jako zmáčknutá modřina.

Jedna starší žena z davu se otočila a očima zavadila o Falka. Neznal ji, ale ona na něj automaticky zdvořile kývla. Falk odvrátil pohled. Když se podíval zpátky, pořád na něj hleděla. Náhle se zamračila a přitočila se ke starší ženě, která stála vedle ní. Falk nemusel umět odezírat ze rtů, aby zjistil, co jí šeptala.

Ten Falkovic kluk se vrátil.

Druhá žena po něm střelila pohledem a okamžitě se zase otočila. Sotva znatelným přikývnutím potvrdila kamarádce její podezření. Naklonila se mírně dopředu a pošeptala něco ženě, která vedle ní stála z druhé strany. Falk pocítil na hrudi tíživý neklid. Podíval se na hodinky. *Sedmnáct hodin.* A bude pryč. Zase pryč. Díky bohu.

„Aarone Falku, kam si, sakra, myslíš, že jdeš?“

Falk stál u svého auta a přemáhal v sobě pokušení nastoupit a ujet pryč. Většina pozůstalých se odebírala v pomalém průvodu na smuteční hostinu. Falk se otočil za hlasem a navzdory svému rozpoložení se musel usmát.

„Gretchen,“ oslovil ženu, ta si ho přitáhla do náruče a čelo mu přitiskla na rameno. Položil si bradu na její blond vlasy a zůstali stát v objetí několik minut, kdy se jen pohupovali ze strany na stranu.

„Panebože, jak já jsem ráda, že tě tady vidím.“ Její hlas zanikal v záhybech Falkovy košile.

„Jak se máš?“ zeptal se, když se odtáhla. Gretchen Schonerová pokrčila rameny, sundala si laciné sluneční brýle a odhalila tak zarudlé oči.

„Nic moc. Vlastně strašně. A ty?“

„Stejně.“

„Stejně teda rozhodně vypadáš,“ usmála se nejistě. „Pořád si pěstuješ svůj albínskej vzhled, koukám.“

„Taky ses moc nezměnila.“

Maličko si odfrkla, ale úsměv se jí rozzářil. „Za dvacet let? Neblázni.“

Falk to nemyslel jen jako lichotku. Gretchen vypadala skoro stejně jako na fotce čtyř teenagerů, která se promítala během pohřbu.

Pas, kolem nějž ji na snímku Luke držel, sice trochu zesílil a k dětsky blond vlasům si asi musela trošku pomoci, ale zářivě modré oči a vysoké lícní kosti patřily pořád té stejné Gretchen. Její černé společenské kalhoty a halenka byly o něco přiléhavější, než je u smutečního oděvu zvykem, a trošku se ošívala. Falk přemýšlel, jestli si to oblečení někde půjčila, nebo ho jen nenosila moc často.

Gretchen si ho prohlížela podobně zkoumavě, a když se jejich pohledy setkaly, rozesmála se. Hned vypadala uvolněnější, mladší.

„No tak,“ chytla ho za předloktí a jemně stiskla. Její dlaň ho na rozpálené kůži chladila. „Smuteční hostina je v kulturním centru. Nějak to tam spolu přežijem.“

Když společně vykročili za hloučkem, zavolala na malého chlapce, který šťoural klacíkem do něčeho před sebou. Zvedl oči a neochotně se vydal za nimi. Gretchen k němu natáhla ruku, ale dítě rozhodně zavrtělo hlavou, šlo před nimi a máchalo klacíkem, jako by to byl meč.

„Můj syn Lachie,“ řekla Gretchen a úkosem se podívala na Falka.

„No jo, jasně.“ Falkovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že se z Gretchen, kterou znával, stala matka. „Doneslo se ke mně, že máš dítě.“

„Od koho? Od Luka?“

„Nejspíš. Ale už je to dávno. Jak jinak. Kolik mu je?“

„Teprve pět, ale už si umí mezi ostatními prosadit svou.“

Pozorovali Lachieho, jak se ohání mečem po neviditelných protivnících. Měl oči posazené daleko od sebe, kudrnaté vlasy barvy mokré slámy, ale Falk toho v chlapcových ostrých rysech z Gretchen moc neviděl. Pátral v paměti, jestli se Luke někdy zmínil o tom, že by s někým žila, nebo o chlapcově otci. Nevzpomínal si. Doufal, že kdyby o tom mluvili, zapamatoval by si to. Falk přelétl pohledem po Gretchenině levé ruce. Žádný prstýnek, což ale ještě nemuselo nutně nic znamenat.

„Co ty a rodinný život?“ zeptal se nakonec oklikou.

„Jde to. Lachie mi dává někdy docela zabrat,“ řekla polohlasem, „a navíc jsem na něj sama. Ale je to hodný dítě. A nějak to zvládáme. Aspoň zatím.“

„Vaši mají pořád farmu?“

Zavrtěla hlavou. „Ani náhodou. Asi před osmi lety odešli do důchodu a prodali ji. Přestěhovali se do Sydney a koupili si minibus tři ulice od ségry s dětma,“ pokrčila rameny. „Prý jsou tam spokojení. Život ve městě. Táta třeba chodí na pilates.“

Falk se při představě zemitého pana Schonera, jak posiluje střed těla a praktikuje dechová cvičení, neubránil úsměvu.

„A tys nechtěla odjet s nima?“

Suše se zasmála a mávla rukou k uschlým stromům, které lemovaly cestu. „A tohle všechno tu nechat? Ne. Jsem tu už moc dlouho, mám to tady v krvi. Však to tady znáš.“ Zarazila se a ucukla pohledem. „Teda spíš asi ne. Promiň.“

Falk odbyl její poznámku mávnutím ruky. „Co teď vlastně děláš?“

„Farmařím, co jinýho. Nebo se o to aspoň snažím. Před pár lety jsem koupila farmu od Kellermanových. Ovce.“

„Vážně?“ To na něj udělalo dojem. Šlo o jedny z nejžádanějších pozemků. Tedy alespoň v době jeho dětství.

„A ty? Slyšela jsem, že ses dal k policii?“

„Jo. K federálům. A jsem tam pořád.“ Dál pokračovali mlčky. Ze stromů se ozýval ohlušující zpěv ptáků, přesně jak si pamatoval. V dálce před nimi na prašné cestě se jako černé skvrny rýsovaly hloučky pozůstalých.

„Jak se tady lidem vede?“ zeptal se.

„Hrozně.“ Tečka. Gretchen si poklepávala na rty konečky prstů s nervozitou odnaučené kuřačky. „Bůh ví, že to tady nestálo za moc ani předtím. Všechny děsí peníze a sucho. Pak přišlo tohle s Lukem a jeho rodinou, je to strašný. Prostě strašný. Visí to ve vzduchu. Všichni se tu ploužíme sem a tam jako zombie. Nikdo neví, co má dělat, co říct. Pozorujeme jeden druhýho. Představujeme si, kdo zmáčkne spoušť jako další.“

„Proboha.“

„Právě. Těžko se to popisuje.“

„Byli jste si s Lukem pořád blízcí?“ zeptal se zvědavě Falk.

Gretchen zaváhala. Rty stáhla do nečitelné linky. „Ne. Už roky ne. Dávno to nebylo takový, jako když jsme měli naši čtyřku.“

Falk přemýšlel nad jejich společnou fotkou. Luke. Gretchen. On. A Ellie Deaconová s dlouhými černými vlasy. Byli nerozluční. Nerozluční pubertáci, co věří, že jejich přátelství a spojenectví bude trvat navěky.

Luke lhal. Tys lhal.

„Vy jste se ale vídali?“ zeptala se Gretchen.

„Tu a tam.“ Alespoň tohle byla pravda. „Jednou za čas jsme zašli na pivo, když byl v Melbourne, nic moc víc jsme nepodnikali.“ Falk se odmlčel. „Několik let jsme se ale neviděli. Nebyl čas. On měl rodinu, já hodně pracoval.“

„To je dobrý, nemusíš se omlouvat. Všichni se cítíme provinile.“

V kulturním centru to hučelo jako v úle. Falk se na schodech před vstupními dveřmi zarazil, ale Gretchen ho vzala za paži.

„No tak, to bude dobrý. Většina lidí si tě nebude vůbec pamatovat.“

„Hodně si jich ale vzpomene. Po té fotce na pohřbu určitě.“

Gretchen se na něj zašklebila. „Jasně, taky mě zaskočila. Dneska ale mají úplně jiný starosti než tebe. Skloň hlavu. Projdeme zadními dveřma na terasu.“

Ani nepočkala na odpověď a popadla Falka jednou rukou za rukáv, druhou sevřela ruku svého syna a vtáhla je oba dovnitř, kde si klestila cestu davem. Vzduch byl nedýchatelný. Klimatizace dělala, co mohla, ale proti takovému množství pozůstalých, kteří se uvnitř snažili zchladit, nezmohla skoro nic. Nenápadně se vmísili mezi ostatní a v rukou se snažili udržet plastové kelímky s pitím a tácky s čokoládovým mramorovaným dortem.

Gretchen se podařilo prorazit až k francouzskému oknu, kterým před kolektivní klaustrofobií uniklo několik dalších hostů na zanedbané hřiště. Našli si místo ve stínu u plotu a Lachie odběhl zdolávat rozpálenou plechovou skluzavku.

„Nemusíš tu se mnou stát, jestli by ti to mělo nějak poškodit pověst,“ řekl Falk a klobouk si sklopil trochu víc do obličeje.

„Nech si ty řeči. Navíc tohle zvládám dost dobře i bez tebe.“

Falk se rozhlížel po hřišti a všiml si postaršího páru, který se kdysi mohl přátelit s jeho otcem. Povíдали si s mladým policistou, ten se v odpoledním slunci pekl v uniformě a těžkých černých botách. Čelo se mu při zdvořilém přikyvování lesklo potem.

„Tamhleten,“ řekl Gretchen, „to je náhrada za Barberise?“

Gretchen následovala očima jeho pohled. „Jo. Takže jsi o Barberisovi slyšel?“

„Jasně. Je ho škoda. Pamatuješ, jak nás všechny děsil k smrti hororovýma historkama o dětech, co blbly s nářadím?“

„To víš, že jo. Ten infarkt se o něj pokoušel posledních dvacet let.“

„Ale stejně je ho škoda,“ řekl Falk a myslel to vážně. „Jak si vede ten nově?“

„Seržant Raco. Spadl do toho přímo po hlavě.“

„Není dobře? Vypadá to, že dav zvládá celkem v klidu.“

„Vlastně ani nevím. Neměl čas se vůbec rozkoukat, než se to stalo.“

Gretchen chtěla ještě něco dodat, ale u francouzského okna to zašumělo náhlým pohybem. Dav se s úctou roze-
stoupil před Barbarou a Gerrym Hadlerovými, kteří vycházeli zevnitř a mžourali do slunce. Pevně se drželi za ruce a obcházeli hloučky smutečních hostů. Pár slov, objetí, statečné pokývnutí, další.

„Kdy jsi s nima mluvil naposledy?“ zašeptala Gretchen.

„Před dvaceti rokama, do minulého týdne.“ Falk se odmlčel. Gerry stál na druhé straně hřiště, když si jich všiml. Odtáhl se od obtloustlé ženy, kterou se právě chystal obejmout, a ta ze setrvačnosti sevřela náruč na prázdno.

Buď na pohřbu.

A tak tam Falk byl, přesně podle pokynů. Pohledem sledoval Lukova otce, jak se k němu blíží.

První mu přišla do cesty Gretchen, objali se. Jeho oči s rozšířenými a zářícími panenkami se přes její rameno setkaly s Falkovým. Falka napadlo, že si zřejmě Gerry vzal něco na uklidněnou, aby dnešní den přežil. Když se vymanil

z Gretchenina objetí, napřáhl ruku k Falkovi a sevřel jeho dlaň v horkém a pevném stisku.

„Takžes přijel,“ prohodil neutrálně, Gretchen postávala vedle nich.

„Přijel,“ přitakal Falk. „Dostal jsem tvůj dopis.“

Gerry se na něj zadíval.

„Fajn. Říkal jsem si, že je to důležitý, že bys tu měl být. Už kvůli Lukovi. Ale nebyl jsem si jistě, jestli to zvládneš, chlapče.“ Poslední věta zůstala nepříjemně viset ve vzduchu.

„Jak říkáš, Gerry,“ přikývl Falk. „Je to důležitý.“

Gerryho pochybnosti nebyly neopodstatněné. Ještě před týdnem seděl Falk v kanceláři za svým stolem a tupě zíral na Lukovu fotku v novinách, když zazvonil telefon. Rozechvělým hlasem, který Falk neslyšel dvacet let, mu Gerry oznámil, kdy a kde je pohřeb. „Uvidíme se tam,“ dodal nakonec, bez otazníku. Falk se očima vyhnul Lukovu rozpixelovanému pohledu a zamumlal cosi o práci. Ve skutečnosti se mu tam nechtělo. Dva dny nato přišel dopis. Gerry ho musel odeslat v okamžiku, kdy zavěsil sluchátko.

Tys lhal. Buď na pohřbu.

Tu noc se Falk moc nevyspal.

Teď se oba nervózně dívali na Gretchen. Ta se mračila někam doprostřed hřiště, kde její syn zdolával prolézačky.

„Dnes v noci zůstáváš ve městě,“ řekl Gerry. Ani za touto větou nebyl otazník. Falk přikývl.

„Nad hospodou.“

Z hřiště se ozval jekot a Gretchen si vyčerpaně povzdechla.

„Sakra. Jako bych to tušila. Omluvte mě.“ Odběhla pryč. Gerry sevřel Falkův loket a odvedl ho z doslechu ostatních hostů. Ruka se mu trásla.

„Musíme si promluvit. Než se vrátí.“

Falk jemně vykroutil ruku z jeho sevření, uvědomoval si, že je obklopuje dav lidí. Netušil, kdo všechno je právě teď pozoruje.

„Proboha, Gerry, co po mně chceš?“ Přinutil se zaujmout postoj, který podle něj vypadal uvolněně. „Jestli má tohle být začátek pokusu o vydírání, tak ti na rovinu říkám, že to nikam nepovede.“

„Cože? Zatraceně, Aarone, neblázni. Nic takovýho.“ Gerry vypadal upřímně v šoku. „Kdybych chtěl dělat potíže, udělal bych to už dávno, nemyslíš? Byl jsem rád, že všechno utichlo. A nejradši bych se k tomu vůbec nevracel. Ale teď? Po tom, co se stalo? Karen a Billy mrtví, vždyť mu ještě nebylo ani sedm.“ Gerrymu se zlomil hlas. „Omlouvám se za ten dopis, ale potřeboval jsem tě sem dostat. Musím to vědět.“

„Vědět co?“

Gerryho oči měly v zářivém slunečním světle téměř černou barvu.

„Jestli Luke už někdy někoho zabil.“

Falk mlčel. Neptal se, co tím Gerry myslí.

„Víš —“ Gerry zbytek věty spolkl, protože k němu důležitě doklopýtala nějaká žena, aby mu oznámila, že si s ním přeje mluvit kaplan, a to pokud možno okamžitě.

„Je to jeden velkej chaos,“ vyštěkl Gerry, žena si odkašlala a nasadila výraz ublížené trpělivosti. Otočil se zpět k Falkovi. „Musím jít. Ještě se ozvu.“ Potřásl Falkovi rukou, přičemž ji držel o něco déle, než bylo nutné.

Falk přikývl. Pochopil to. Gerry následoval obřadně vyhlížející ženu, působil shrbeně a drobně. Gretchen mezitím uklidnila svého syna a vrátila se k Falkovi. Stáli vedle sebe, dotýkali se rameny a pohledem vyprovázeli Gerryho.

„Vypadá příšerně,“ pronesla tiše. „Slyšela jsem, že včera křičel v obchodě na Craiga Hornbyho, že si prý z toho, co se stalo, utahoval, nebo co. To se mi moc nezdá, s Craigem jsou kamarádi přes padesát let.“

Falk si nedovedl představit, že by si někdo, a už vůbec ne stoický Craig Hornby, z těch tří hroživých rakví utahoval.

„Vážně na Lukovi nebylo poznat, že se k něčemu schyluje?“ Nemohl se nezeptat.

„Jako jak?“ Na Gretchenině rtu přistála moucha, netrpělivě ji odehnala. „Myslíš, že se procházel po ulici, máchal brokovnicí a vykřikoval, že je všechny oddělá?“

„Hele, Gretchen, jen se ptám. Myslel jsem, jestli třeba neměl depresi nebo tak.“

„Promiň. To je tím horkem. Všechno ještě zhoršuje.“ Odmlčela se. „Upřímně — v Kiewaře jsou na pokraji zhroucení všichni. Ale nevypadalo to, že by na tom Luke byl hůř než ostatní. Přinejmenším to na něm nebylo poznat.“

Gretchen smutně hleděla do dálky.

„Nikdy nevíš,“ řekla po chvíli. „Všichni jsou vzteky bez sebe. Ale nejsou jen našťvaní na Luka. Ti, co ho znali nejvíc, nevypadají, že by ho za to, co udělal, nenáviděli. Je to divný. Skoro jako kdyby mu záviděli.“

„A co?“

„Že udělal to, k čemu oni nedokážou sebrat odvalu. Protože teď už je z toho venku, chápeš? My ostatní tu budeme trčet, dokud se neupečeme zaživa, on už se ale nemusí o nic starat. O úrodu, o splátky, o to, kdy zase konečně zaprší.“

„Dost zoufalý řešení,“ odpověděl Falk. „Vzít s sebou celou rodinu. Jak jsou na tom Karenini rodiče?“

„Žádnou rodinu neměla, teda alespoň pokud vím. Nikdy jste se neviděli?“

Falk zavrtěl hlavou.

„Jedináček,“ pokračovala Gretchen. „Rodiče jí zemřeli, když byla na střední. Přestěhovala se sem s tetou, ta umřela před pár lety. Myslím, že Karen byla skrz naskrz Hadlerová.“

„Přátelily jste se?“

„Ani ne. Já —“

Přerušilo ji zacinkání vidličky, které se ozvalo z francouzského okna. Dav se pomalu utišil a tváře přítomných se otočily ke Gerrymu a Barbaře Hadlerovým, kteří tam stáli a drželi se za ruce. Obklopeni všemi těmi lidmi působili velmi osaměle.

Zůstali jen sami dva, uvědomil si Falk. Kromě Luka měli ještě dceru, tedy skoro. Narodila se mrtvá, když byly Lukovi asi tři roky. Jestli se někdy pak pokoušeli o další dítě, tak neúspěšně. Veškerou pozornost a energii věnovali svému jedinému synovi.

Barbara si odkašlala, očima těkala po přítomných.

„Rádi bychom vám všem poděkovali, že jste přišli. Luke byl dobrý člověk.“

Slova z ní vylétla moc rychle a moc nahlas, stiskla rty, jako by chtěla ta následující zadržet. Z pauzy se stávalo trapné ticho, které se nikdo neodvážil přerušit. Gerry mlčky zíral na kus země před sebou. Barbara povolila sevřené rty a zhluboka se nadechla.

„A Karen s Billym byli skvělí. To, co se stalo,“ polkla, „je strašné. Ale doufám, že si budete Luka pamatovat takového, jaký skutečně byl. Předtím. S mnohými z vás se přátelil. Byl to dobrý soused i farmář. A miloval svou rodinu.“

„Jasně, dokud ji celou nezmasakroval.“

Slova, která se k Falkovi donesla odněkud zezadu z hloučku, pronesl dotyčný polohlasem, přesto nebyl Falk jediný, kdo otočil hlavu. Zlostné pohledy se potkávaly u statného muže ve středních letech, který stárl rychleji, než by musel.

Oplácené bicepsy tvořené spíš tukem než svaly se napínaly pod tričkem, ruce měl založené do kříže. V obličejí byl brunátný, měl neupravené vousy a vyzývavý pohled surovce. Díval se postupně na všechny, co se po něm otočili, dokud jeden po druhém neuhnuli pohledem. Barbara a Gerry zřejmě nic neslyšeli. Je třeba být vděčný za maličkosti, pomyslel si Falk.

„Co je to za pitomce?“ zašeptal a Gretchen se na něj překvapeně podívala.

„Tys ho nepoznal? To je Grant Dow.“

„To není možný!“ Falk cítil, jak se mu naježily chlupy na krku, a odvrátil od něj tvář. Pamatoval si ho jako pětadvacetiletého šlachovitého svalovce. Dvakrát deset let navíc se na něm pořádně podepsalo. „Vypadá úplně jinak.“

„Ale je to pořád stejnej hajzl. Neboj, nevšimnul si tě. To by vypadalo jinak.“

Falk přikývl, ale už se jeho směrem nepodíval. Barbara propukla v pláč, což si přítomní hosté vyložili jako konec proslovu, někteří vykročili instinktivně k ní, někteří se naopak otočili jinam, jak to komu připadalo vhodnější. Falk a Gretchen zůstali stát. Přiběhl k nim její syn a zabořil hlavu do matčiny kalhoty. S menšími obtížemi ho zvedla do náruče, posadila si ho na bok a on si se zívnutím položil hlavu na její rameno.

„Nejvyšší čas odvézt tenhle poklad domů,“ řekla. „Kdy se vracíš do Melbourne?“

Falk se podíval na hodinky. *Patnáct hodin.*

„Zítří,“ řekl nahlas.

Gretchen přikývla a podívala se mu do očí. Pak se k němu naklonila, volnou paži mu ovinula okolo pasu a přitáhla si ho k sobě. Falk cítil na zádech žár odpoledního slunce a na hrudníku teplo jejího těla.

„Moc ráda tě zase vidím, Aarone.“ Modré oči klouzaly po jeho tváři, jako by se snažily co nejlépe si ji zapamatovat. Smutně se na něj usmála. „Třeba se uvidíme za dalších dvacet let.“

Sledoval ji, jak odchází, dokud se mu neztratila z dohledu.

Falk seděl na kraji postele a netečně hleděl na obrovského pavouka na zdi. Byl podvečer, teplota ale se zacházejícím sluncem klesala jen velmi pozvolna. Dal si sprchu a převlékl se do kraťasů, ještě mokré nohy se mu nepříjemně lepily na levné bavlněné povlečení. Strohý nápis nad časovačem vedle sprchy povoloval nanejvýš tři minuty puštěné vody. Připadal si provinile už po dvou.

Ze zdola k němu doléhaly tlumené zvuky z baru, tu a tam zaslechl výraznější hlasy. Malá část jeho já se chtěla jít podívat dolů a zjistit, komu hlasy patří, ale neměl nejmenší chuť se ke společnosti přidat. Tlumený zvuk prořízl řinkot sklenice, která spadla na zem. Po chvilce ticha následoval uštěpačný smích. Pavouk pohnul přední nohou.

Najednou se vedle postele nepříjemně umělým tónem rozdrnčel telefon a Falk nadskočil úlekem. Vyděsilo ho to, ale nepřekvapilo. Měl pocit, že na ten zvuk čeká už několik hodin.

„Haló?“

„Aaron Falk? Máte hovor.“ Barman měl hluboký hlas se stopami skotského přízvuku. Falk si v duchu vybavil statnou

postavu muže, který si před pár hodinami bez jediné poznámky opsal číslo jeho kreditní karty výměnou za klíčky od pokoje.

Falk ho nikdy předtím neviděl, takovou tvář by si určitě zapamatoval. Čtyřicátník, široká ramena a zrzavý plnovous, působil jako baťůžkář, který se tu nějak zapomněl. Při opísování Falkova jména nedal najevo, že by ho znal, vypadal jen zaskočeně, že někdo vyhledal jeho podnik kvůli něčemu jinému než kvůli alkoholu.

„Kdo volá?“ zeptal se Falk, přestože odpověď znal.

„Na to se musíte zeptat sám. Tady nejste v Ritzu, kamaráde, abych vám dělal recepčního. Přepojuju.“ Linka na něj akou chvíli ohluchla, pak Falk uslyšel někoho na jejím druhém konci oddechovat.

„Aarone? Jsi tam? Tady je Gerry.“ Lukův otec zněl vyčerpaně.

„Gerry. Měli bychom si promluvit.“

„To měli. Přijď k nám. Barbara by tě určitě taky chtěla vidět.“ Gerry mu nadiktoval adresu. Pak bylo dlouhé ticho. Gerry si ztěžka povzdechl. „Aarone, neví nic o tom dopisu. Ani o ničem dalším. Byl bych rád, aby to tak zůstalo, jasný?“

Falk jel podle Gerryho pokynů po potměných venkovských silnicích. Asi za dvacet minut odbočil na krátkou příjezdovou cestu k domu. Světlo na zápraží oranžově ozařovalo upravený dřevěný domek. Vytáhl klíčky ze zapalování, síťové dveře se otevřely a objevila se v nich podsaditá Barbara Hadlerová. Chvilí nato se vedle ní zjevil její manžel, jeho vysoká postava vrhala na příjezdovou cestu dlouhý stín. Když Falk stoupal po schodech na zápraží, všiml si, že oba stále mají na sobě smuteční oblečení. Nyní zmuchlané.

„Aarone, můj ty bože, je to tak dávno. Děkuju, žes přijel. Pojď dál,“ zašeptala Barbara a natáhla k němu volnou ruku. Druhou držela v náručí malou Charlottu a rytmicky s ní pohupovala. „Promiň za tu malou. Je hrozně neklidná, nenechá se položit do postýlky.“

Falk se podíval na tvrdě spící Charlottu.

„Barbaro.“ Falk se přes dítě naklonil a ženu objal. „Moc rád tě zase vidím.“ Volnou rukou ho vzala kolem zad a dlouze ho držela. Cítil, jak se v něm uvolňuje napětí. Obklopila ho květinová vůně laku na vlasy. Byl to stejný lak, který používala, když jí ještě říkal paní Hadlerová. Odtáhli se a on si poprvé pořádně prohlédl malou Charlottu. V obličejí byla červená a vypadala, že jí na babiččině blůze není zrovna příjemně. Čelo měla svraštělené a mračila se, Falk si s hrůzou uvědomil, že Charlotte má úplně stejný výraz jako její táta.

Vešel do osvětlené chodby a Barbara si ho pozorně prohlížela. Natáhla k němu ruku a konečky prstů se dotkla jeho tváře.

„Vždyť ty ses ani trochu nezměnil,“ řekla. Falkem projel nesmyslný pocit viny. Věděl, že si Barbara vedle něj představuje svého dospívajícího syna. Popotáhla a utřela si obličej kapesníkem, kousek se odtrhl a zachytil se jí na blůze. Nevěnovala tomu žádnou pozornost a se smutným úsměvem pokynula Falkovi, aby ji následoval. Vedla ho chodbou, jejíž zdi byly plné rodinných fotografií, kterých si oba okázale nevšímalí. Gerry šel za nimi.

„Máte to tu hezké, Barbaro,“ řekl Falk ze zdvořilosti. Vždy byla svědomitá hospodyně, ale když se teď rozhlédl kolem, viděl, že o pořádek v domě už dlouho nikdo nepečuje. Špinavé hrnky na kuchyňském stole, odpadky přetékající z koše, hromady neotevřené pošty. Ze všeho číšel žal a nepříčetnost.

„Díky. Chtěli jsme něco malého a nenáročného po tom, co jsme —“ na chvíli zaváhala. Polkla. „Po tom, co jsme prodali farmu Lukovi.“

Vešli na terasu vedoucí do upravené zahrady. Dřevěná prkna jim zavržala pod nohama a obklopila je klidná noc, která s sebou přinesla po denní výhni alespoň nějakou úlevu. Všude kolem rostly růžové keře, sice úhledně zastřižené, ale úplně suché.

„Snažila jsem se je držet při životě recyklovanou vodou,“ řekla Barbara, protože si všimla Falkova pohledu. „Ale to vedro je nakonec umořilo.“ Pokynula k proutěným křeslům. „Viděli jsme tě ve zprávách, říkal ti o tom Gerry? Před pár měsíci. Týkalo se to nějakých firem, co oškubávají svoje investory. Kradou si vajíčka z vlastního hnízda.“

„Případ Pemberley,“ řekl Falk. „To byla síla.“

„Chválili tě, Aarone. V televizi i v novinách. Podařilo se ti dostat z nich ty peníze zpátky.“

„Něco ano. Něco už dávno zmizelo.“

„Prý jsi odvedl skvělou práci,“ Barbara ho pohladila po noze. „Táta by na tebe byl pyšný.“

Falk se odmlčel. „Děkuju.“

„Bylo nám moc líto, že zemřel. Rakovina je svinstvo.“

„To jo.“ Rakovina střeva, před šesti lety. Neměl lehkou smrt.

Gerry se opíral o zárubeň dveří, poprvé od Falkova příchodu promluvil.

„Zkoušel jsem s ním udržet kontakt po tom, co jste odešli,“ prohodil nenuceně, ale nedařilo se mu zakrýt obranný tón. „Tvému tátovi jsem psal, několikrát jsem mu volal. Nikdy se neozval. Nakonec jsem to vzdal.“

„To nic,“ řekl Falk. „Nebyl v kontaktu skoro s nikým z Kiewarry.“

Mírně řečeno. Všichni předstírali, že si toho nevšimli. „Něco k pití?“ Gerry nečekal na odpověď a zmizel uvnitř domu, o chvíli později se vynořil se třemi sklenicemi whisky. Falk si tu svou vzal s neskryvaným překvapením. Nepamatoval si, že by Gerryho kdy viděl s něčím silnějším, než je pivo. Led ve sklenici se začal rozpouštět, ještě než ji Falk stihl přiblížit k ústům.

„Na zdraví,“ Gerry zaklonil hlavu a zhluboka se napil. Falk čekal, že se Gerry oklepe. Neoklepal. Falk zdvořile usrl a postavil sklenici na stůl. Barbara se na tu svou zažívala s odporem.

„Gerry, tohle bys před Charlottou pít neměl,“ napomenula ho.

„Brečí si, kdy se jí zlíbí. Tohle je, sakra, to poslední, co na to má vliv, zlato,“ vyjel na ni Gerry. Trapné ticho. Z potměšilé zahrady k nim doznívalo cvrkání nočního hmyzu. Falk si odkašlal.

„Jak to s ní zvládáš, Barbaro?“

Sklonila pohled a pohládila Charlottu po tvářičce. Zavrtěla hlavou a na Charlottinu tvář jí ukápla slza. „Samozřejmě,“ začala, pak se zadrhla. Zamrkala. „Chci říct, samozřejmě že to neudělal Luke. Nikdy by ničeho podobného nebyl schopný. Ty to víš. Neublížil by si. A už vůbec by neublížil své milované rodině.“

Falk střelil pohledem po Gerrym. Pořád stál ve dveřích, zíral do poloprázdné sklenice v ruce.

Barbara pokračovala. „Mluvila jsem s Lukem pár dní předtím, než se to stalo. A byl úplně v pořádku. Vážně, byl úplně normální.“

Falk nevěděl, co na to má říct, a tak jen přikývl. Barbaru to povzbudilo.

„Vidíš, ty to chápeš, protožeš ho doopravdy znal. Ale ostatní tady nejsou jako ty. Nechají si namluvit, cokoli se jim řekne.“

Falk si nechal pro sebe poznámku, že se s Lukem viděl naposledy před pěti lety. Oba se podívali na Gerryho, ten dál zavrtával pohled do sklenice. Nevypadalo to, že by chtěl něco dodat.

„Proto jsme si říkali —“ Barbara odvrátila pohled od Gerryho, zaváhala. „Proto jsem si říkala, že bys nám mohl pomoci.“

Falk na ni zůstal zírat.

„S čím přesně pomoci, Barbaro?“

„Zjistit, co se doopravdy stalo. Očistit Lukovo jméno. Kvůli Karen a Billymu. A kvůli Charlottě.“

Při posledních slovech začala Charlottou pohupovat v náruči a konejšit ji. Dítě se pořád ani nehnuło.

„Barbaro,“ Falk se k ní naklonil a položil dlaň na její volnou ruku. Na dotek byla vlhká a rozpálená. „Je mi strašně líto, co se stalo. Kvůli vám všem. S Lukem jsme bývali jako bráchové, to víš. Ale nejsem na to ten správný člověk. Jestli máte nějaký pochybnosti, měli byste se obrátit na policii.“

„Proto se obracíme na tebe.“ Odtáhla ruku. „Ty jsi od policie.“

„Ale vy potřebujete někoho, kdo řeší tyhle případy. Já už to nedělám. To přece víš. Vyšetřuju finanční zločiny. Účty. Peníze.“

„Přesně,“ Barbara přikývla.

Gerry hlesl. „Barbara si myslí, že jsou za tím peníze.“ Snažil se o neutrální tón, ale znělo to nesměle.

„Ano. Samozřejmě že v tom byly peníze,“ vyštěkla. „Proč si to nechceš připustit, Gerry? Vždyť byl jako černá díra. Kdyby měl Luke poslední dolar, utratí dva, aby měl jistotu, že utratil všechno.“

Byla to pravda? Falk se nad tím zamyslel. Nikdy se mu nezdálo, že by byl Luke rozhazovačný typ.

Barbara se na něj zadívala. „Deset let jsem si myslela, že jsme udělali dobře, když jsme naši farmu Lukovi prodali.

Ale poslední dva týdny myslím jenom na to, že jsme na něj naložili těžší břímě, než byl schopný unést. Navíc to sucho. Všichni jsou v koncích. Třeba si někde půjčil peníze. Nebo měl dluhy a nezvládal je splácet. Třeba si s ním někdo vyřídil účty.“

Rozhostilo se ticho. Falk sáhl po skleničce a zhluboka si přihnul. Byla teplá.

„Barbaro,“ řekl nakonec. „Možná to tak nevypadá, ale vyšetřující inspektor prověří všechny možnosti.“

„Ale ne pořádně, sakra,“ rozčílila se. „Nechce se jim do toho vrtat. Přijeli sem ze stanice v Clyde, koukli do papírů a řekli si, že to jen dalšímu farmáři ruply nervy. A tím to pro ně skončilo. Vyřešeno. Je mi jasný, co si mysleli. Nic než ovce a pole. Musíš být napůl magor, abys tu vůbec dokázal žít. Viděla jsem jim to v očích.“

„Poslali sem tým ze stanice v Clyde?“ To Falka trochu překvapilo. Clyde bylo nejbližší město s větším policejním oddělením. „Nevyšetřoval to ten váš místní? Jak se jmenuje?“

„Seržant Raco. Ne. Byl tu sotva týden. Poslali na to někoho jinýho.“

„A řekli jste tomu Racovi, že máte podezření?“

Její vzdorovitý výraz byl dost výmluvný.

„Říkáme to tobě.“

Gerry položil sklenici na podlahu terasy s hlasitým bouchnutím, až oba nadskočili.

„To stačí, myslím, že už jsme svoje řekli,“ pronesl. „Byl to dlouhý den. Měli bychom Aarona nechat, ať si to v klidu promyslí. Jestli mu něco z toho bude dávat smysl. Pojd', vyprovodím tě.“

Barbara otevřela ústa, jako by chtěla něco namítnout, ale při pohledu na Gerryho je zase zavřela. Položila Charlottu do křesla a přitáhla si Falka do objetí lepkavého potem.

„Přemýšlej o tom. Prosím.“ Ucho mu ovanul její horký dech. Byl cítit alkoholem. Barbara se opět posadila a vzala Charlottu do náručí. Chovala ji, dokud dítě konečně neotevřelo oči a podrážděně nezakňouralo. Barbara se poprvé rozzářeně usmála, pohládila holčičku po vláskách a po zádech. Když Falk následoval Gerryho dovnitř domu, slyšel, jak jí Barbara brouká nějakou melodii.

Gerry doprovodil Falka až k autu.

„Barbara se chytá každého stébla,“ řekl. „Vzala si do hlavy, že to udělal nějaký nepřítelnej vymahač dluhů. To je pitomost. Luke s penězma neblbnul. Měl to těžký, ale to tady má dneska každěj. Občas riskoval, ale pořád si to uměl spočítat. S půjčkama a podobně si nikdy nezahrával. Navíc všechno účetnictví dělala Karen. Něco by řekla. Určitě by se o tom zmínila, kdyby to šlo s farmou vážně z kopce.“

„Co si o tom myslíš ty?“

„Myslím... myslím, že byl pod velkým tlakem. A i když mě to strašně bolí a i když se s tím nemůžu vůbec srovnat, myslím, že se to stalo přesně tak, jak to vypadá. Chci jenom vědět, jestli za to nesu vinu i já.“

Falk se opřel o auto. Hlava mu třeštila.

„Jak dlouho to víš?“ zeptal se Falk.

„Že Luke lhal, když ti poskytnul alibi? Od začátku. Takže to je jak dlouho? Dvacet let? Viděl jsem Luka, jak jede na kole, ten den, co se to stalo. Dost daleko od místa, kde jste tvrdili, že jste byli. Víím, že jste nebyli spolu.“ Odmlčel se. „Nikdy jsem to nikomu neřekl.“

„Ellie Deaconovou jsem nezabil.“

Někde ve tmě se ozvala cikáda.

Gerry přikývl s pohledem zapíchnutým do země. „Aarone, kdybych si jen na vteřinu myslel, žeš to udělal, nemlčel bych. Proč myslíš, že jsem nikomu nic neřekl? Zničilo by ti to život.